

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **L. N.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2014, č. j. KrÚ 29714/2014/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 17. 5. 2017, č. j. 52 A 47/2014 - 149,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále je „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 3. 2014, č. j. OSA/P-2022/13-D/28 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se dopustila tím, že neodevzdala řidičský průkaz v zákonné lhůtě 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 30. 10. 2013, č. j. OSA/P-466/13-D/32 (dále jen „rozhodnutí č. j. OSA/P-466/13-D/32“), za což ji byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Rozhodnutím č. j. OSA/P-

466/13-D/32 byla stěžovatelce mj. uložena sankce zákazu řízení všech motorových vozidel.

[2] V podané žalobě stěžovatelka zejména zpochybňovala právní moc rozhodnutí č. j. OSA/P-466/13-D/32, neboť toto rozhodnutí nebylo doručováno na elektronickou adresu jejího zástupce ve smyslu § 19 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád"), a nelze proto dovozovat účinky doručení fikcí na adresu trvalého pobytu jejího zástupce. Dále namítala, že se správní orgán I. stupně žádným způsobem nevypořádal s jejím návrhem na přerušení řízení ve věci neodevzdání řidičského průkazu, a to do vyřešení předběžné otázky ohledně právní moci uvedeného rozhodnutí.

[3] Krajský soud konstatoval, že předmětem tohoto soudního řízení, tj. řízení o žalobě proti rozhodnutí o uložení sankce za neodevzdání řidičského průkazu, není přezkum rozhodnutí č. j. OSA/P-466/13-D/32. V tomto případě je nutné i ve vztahu k okamžiku nabytí právní moci tohoto rozhodnutí vycházet ze zásady presumpce správnosti správního aktu, tedy je nutné vycházet nikoliv z námitek zpochybňujících vyznačenou doložku právní moci, ale ze skutečností vyplývajících ze správního spisu, na základě kterých byla tato doložka právní moci vyznačena. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci stěžovatelky, R. K., v souladu se správním řádem, tedy fikcí, což vyplývá z doručenky.

[4] Stěžovatelka se mýlí v tom, že pokud zmocněnec požádal o doručování na elektronickou adresu, tak že v takovém případě je správní orgán povinen doručovat vždy nejprve na elektronickou adresu. Z § 19 odst. 3 správního řádu, vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda uvedenému požadavku vyhoví či nikoliv. Smyslem tohoto postupu je zejména to, aby bylo řízení urychleno. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, není povinen automaticky doručovat na požadovanou adresu a může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tak tomu bývá zejména v případech, kdy má správní orgán podezření, že sdělení adresy pro doručování je pouze zdržovací taktikou.

[5] Závěry krajského soudu ohledně doručování dle § 19 správního řádu napadla stěžovatelka v pořadí první kasační stížností, ve které dále namítala nevypořádání její námitky, že správní orgán I. stupně nijak nereagoval na návrh na přerušení řízení z důvodu existence předběžné otázky.

II. Zrušující rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 39

[6] Rozsudkem ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 39, byl zrušen v pořadí první rozsudek krajského soudu, a to ze dvou důvodů. Nejvyšší právní soud přisvědčil námitce, dle které se krajský soud nezabýval žalobní námitkou, že správní orgán I. stupně nijak nereagoval na návrh na přerušení řízení z důvodu existence předběžné otázky (týkající se právní moci rozhodnutí č. j. OSA/P-466/13-D/32).

[7] Stěžovatelka v žalobě uvedla mj. následující: „[R]*ozhodnutí, na jehož podkladě měla žalobkyně řidičský průkaz odevzdat, tak do vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. ani do okamžiku podání této žaloby, nenabylo právní moci, žalobkyni tak nikdy nevznikla povinnost řidičský průkaz odevzdat. Na tuto skutečnost upozornil správní orgán zmocněnec žalobkyně podáním ze dne 9. 3. 2013* [pozn. NSS: zde se zřejmě jedná o chybu v psaní, neboť z příloh k žalobě je zřejmé, že se má jednat o podání ze dne 9. 3. 2014]. *Správní orgán I. stupně v průběhu řízení ani v odůvodnění rozhodnutí toto podání nijak nereflektoval, ani nebylo založeno do spisu. Zástupce žalobkyně však z elektronické adresy podatelny obdržela potvrzení o přijetí podání, tedy toto vyjádření do sféry správního orgánu I. stupně prokazatelně dorazilo. Případné technické problémy na straně správního orgánu I. stupně nemohou být k tíži žalobkyně. Skutečnost, že se správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí nijak nevyjádřil k návrhům žalobkyně v řízení v prvním stupni, sama o sobě zavdává důvod ke zrušení rozhodnutí. (...) Správní orgán na návrh na přerušení řízení z důvodu předběžné otázky nijak nereagoval, resp. reagoval rozhodnutím o vině žalobkyně*.“

[8] Z obsahu odůvodnění zrušeného rozsudku bylo zřejmé, že se krajský soud zabýval otázkou právní mocí rozhodnutí č. j. OSA/P-466/13-D/32, kterou stěžovatelka v první kasační stížnosti nenapadla, přičemž z jeho závěrů lze dovodit, že nepovažoval za nutné, aby správní orgány vyčkaly rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí. Krajský soud se však nijak nevyjádřil k žalobní námitce, že na uvedený návrh nereagoval správní orgán I. stupně.

[9] Nejvyšší správní soud proto zavázal krajský soud, aby se v dalším řízení uvedenou žalobní námitkou zabýval. Měl posoudit, zda stěžovatelka zaslala správnímu orgánu I. stupně dne 9. 3. 2014 návrh na přerušení řízení (tento návrh totiž není obsažen ve správním spisu, jak správně konstatovala stěžovatelka již v žalobě), a pokud dospěje k závěru, že tomu tak bylo, posoudí, zda byly správní orgány povinny se s tímto návrhem vypořádat a popř. zda tak učinily.

[10] Druhým zrušujícím důvodem byl stěžovatelkou napadený nesprávný závěr krajského soudu o doručování na elektronickou adresu účastníka řízení dle § 19 správního řádu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem v tom, že smyslem doručování na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu zpravidla bude urychlení řízení (to vyjadřuje podmínka „*zejména může-li to přispět k urychlení řízení*“). Pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího, jak se domnívá krajský soud. V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a odst. 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů. Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

[11] Pokud se správní orgán rozhodne účastníkovi na jím požadovanou elektronickou adresu písemnosti doručovat, aplikuje se § 19 odst. 8 správního řádu, dle něhož je

písemnost doručovaná do vlastních rukou adresáta doručena v okamžiku, kdy převzetí této písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, doručuje správní orgán písemnost tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta (srov. také rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50).

[12] Zda takto správní orgán I. stupně postupoval v řízení ukončeném rozhodnutím č. j. OSA/P-466/13-D/32 (popř. zda se v tomto řízení správní orgán nejprve pokoušel písemnost doručit zmocněnci stěžovatelky na jím požadovanou elektronickou adresu) krajský soud vůbec nezkoumal a bude jeho povinností tak učinit v dalším řízení.

III. Závěry krajského soudu v nyní napadeném rozsudku

[13] Správní orgány nebyly povinny řízení přerušit, protože vycházely z presumpce správnosti doložky právní moci. Doložka právní moci, byť sama není právní skutečností, která zakládá, mění či ruší právní vztahy, je úředním osvědčením o právní skutečnosti – nabytí právní moci. Jako takové jí svědčí presumpce správnosti (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 2. 4. 1998, sp. zn. III. ÚS 456/97). Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout, může si o ni (vedle možností správního orgánu uvedených v § 57 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu) učinit úsudek sám jen v případě, pokud o této otázce nebylo dosud pravomocně rozhodnuto (§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu). Z tohoto argumentu *a contrario* (důkazem opaku) vyplývá, že pokud o této otázce již pravomocně rozhodnuto bylo, nemůže si o ní učinit úsudek sám správní orgán v rámci rozhodování o předběžné otázce. Rovněž tak právní úprava nestanoví, že by byl povinen správní orgán přerušovat řízení v případě, kdy by při vydání rozhodnutí vycházel v souladu s aplikací této zásady presumpce správního aktu z jiného pravomocného rozhodnutí. A k tomuto postupu v podstatě stěžovatelka nutila správní orgány.

[14] Z podání ze dne 9. 3. 2014, obsaženého ve správním spisu, týkajícího se rozhodnutí, kterým byl stěžovatelce mimo jiné uložen trest zákazu řízení všech motorových vozidel, soud nezjistil, že by v něm byla obsažena žádost o přerušení řízení nebo že by v něm byla namítána existence předběžné otázky, tedy jestliže v tomto podání žádný návrh obsažený nebyl, tak, logicky, se s ním správní orgán nebyl ani povinen vypořádávat.

[15] I přes výše uvedené skutečnosti se soud zabýval otázkou doručování rozhodnutí ze dne 30. 10. 2013, a to v intencích právního názoru NSS obsaženého v bodu [42] zrušujícího rozsudku.

[16] Jak vyplývá z provedeného dokazování u jednání soudu, zmocněnci R. K., odeslal pracovník správního orgánu příslušný k vyřízení přestupku (Ing. R. Š. z Magistrátu města Pardubic) elektronicky předvolání k nařízenému jednání na den 18. 9. 2013 s průvodním přípisem ze dne 23. 8. 2013 poučení o tom, že ...“[a]*by byla písemnost považována za doručenou, je třeba přijetí písemnosti potvrdit nejpozději následující pracovní den*“. Zmocněnec R. K. reagoval tak, jako obvykle činil v obdobných případech jeho obstrukčního jednání, čili nereagoval tak, jak stanoví platná právní úprava (§ 19 odst. 7 správního řádu). Proto nebyl správní orgán povinen doručovat mu na jím sdělenou elektronickou adresu další písemnosti, tedy ani rozhodnutí o přestupku.

[17] Navíc v dané věci správní orgán zmocněnci uvedené sdělení o tom, že mu nebude zasílat písemnosti dle jeho požadavku na jeho elektronickou adresu, zaslal, jak vyplynulo z provedeného důkazu u jednání, tj. z dalšího předvolání obviněné z přestupku ze dne 18. 9. 2013 na další jednání dne 8. 10. 2013, ve kterém je toto sdělení v části označené jako „vyrozumění zmocněnce“ obsaženo i zdůvodněno tím, že předchozí písemnost (výše zmíněná zpráva ze dne 23. 8. 2013 s připojeným předvoláním obsahující upozornění na nutnost jejího potvrzení nejpozději v následující den po jejím přijetí). R. K. nepotvrdil následující den po převzetí v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu.

IV. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[18] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[19] Krajský soud rozhodl v rozporu se spisem, konstatoval-li, že stěžovatelka návrh na přerušení řízení u správního orgánu neuplatnila. V podání ze dne 9. 3. 2014, které je součástí spisu, je obsažena jak argumentace zpochybňující doložku právní moci, tak návrh na „vyčkání v pokračování v řízení do doby, než bude vyřešena předběžná otázka“, která je v podání dále konkretizována. Stěžovatelka odkazuje na přílohu kasační stížnosti (podání ze dne 9. 3. 2014), jehož existenci ve správním spisu soud výslovně konstatoval. Doručení podání bylo telefonicky ověřeno též na podatelně správního orgánu I. stupně.

[20] Se závěrem krajského soudu o presumpci správnosti doložky právní moci nesouhlasí. Jakkoliv je právní moc *sui generis* osvědčením a představuje tak veřejnoprávní akt, kterému svědčí presumpce správnosti, jde o vyvratitelnou právní domněnku. Správní orgány proto byly povinny se návrhem na přerušení řízení zabývat.

[21] Krajský soud rozhodl v rozporu se závazným právním názorem NSS. Ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgán uvědomil zmocněnce stěžovatelky o tom, že mu nebude podstatné písemnosti doručovat na elektronickou adresu tak, jak k doručování dle § 19 správního řádu judikoval NSS. Krajský soud měl proto rozhodnout tak, že správní orgán této povinnosti nedostál.

[22] Navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[23] Žalovaný se ve vyjádření zcela ztotožnil se závěry krajského soudu.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[25] Poté se soud zabýval přípustností kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., který stanoví, že kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy kasační soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, případně pokud jsou i z jiných důvodů předmětem přezkumu rozhodnutí krajského soudu ty otázky, které nemohly být vyřešeny Nejvyšším správním soudem v předchozím řízení o kasační stížnosti.

[26] Kasační námitka dovolávající se nerespektování závazného právního názoru NSS ohledně doručování na elektronickou adresu zmocněnci K. je přípustná. Obdobně jsou přípustné i námitky týkající se povinnosti správních orgánů vypořádat se s návrhem stěžovatelky na přerušení řízení. Kasační stížnost je proto přípustná.

[27] Následně soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[28] Namítané nerespektování závazného právního názoru soud neshledal. Stěžovatelka vytrhává závěry Nejvyššího správního soudu ohledně doručování na elektronickou adresu dle § 19 správního řádu z kontextu. Ve zrušujícím rozsudku soud uvedl, že správní orgán nemusí žádosti o doručování na elektronickou adresu vyhovět, ale toto své rozhodnutí je povinen účastníkovi sdělit. Výslovně i s odkazem na svou dosavadní judikaturu však konstatoval, že pokud se správní orgán rozhodne na elektronickou adresu doručovat, činí tak za předpokladu, že účastník doručení podání v souladu se zákonem potvrdí. Ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (srov. bod [12] tohoto rozsudku). Krajský soud byl mj. zavázán, aby se okolnostmi doručování rozhodnutí č. j. OSA/P-466/13-D/32 zabýval, což krajský soud také učinil.

[29] Z provedeného dokazování u jednání soudu (17. 5. 2017) je zřejmé, že správní orgán I. stupně žádosti zmocněnce K. vyhověl, protože mu odeslal elektronicky předvolání k nařízenému jednání na den 18. 9. 2013. Na předvolání, resp. na doručení tohoto podání, zmocněnec vůbec nereagoval, a proto správní orgán nebyl nadále povinen doručovat mu na jím sdělenou elektronickou adresu další písemnosti. Tento závěr krajského soudu je zcela v souladu se závěrem NSS uvedeném v jeho zrušujícím rozsudku.

[30] Z dokazování soud navíc zjistil, že zmocněnci stěžovatelky bylo správním orgánem sděleno, že mu nebude zasílat písemnosti dle jeho požadavku na jeho elektronickou adresu (srov. předvolání obviněné z přestupku ze dne 18. 9. 2013). Stěžovatelka, resp. její zástupce, toto zjištění soudu nerozporovala. Z protokolu o ústním jednání ze dne 17. 5. 2017, č. j. 52 A 47/2014 - 145, založeném v soudním spisu krajského soudu vyplývá, že zástupce stěžovatelky (Mgr. Voříšek) namítal to, že upozornění mělo být zasláno zmocněnci K. i na elektronickou adresu, nikoli v rámci předvolání.

[31] Krajský soud nerozhodl v rozporu se spisem. Argumentace stěžovatelky je zavádějící, neboť jednak zřejmě zapomněla, že neexistenci tohoto návrhu ve spisu sama připustila a dále účelově podsouvá krajskému soudu něco, co neuvedl. Skutečnost, že tvrzený návrh na přerušení řízení ve věci neodevzdání řidičského průkazu (sp. zn. OSA/P-2022/13-D) ze dne 9. 3. 2014 není a nebyl součástí správního spisu, považuje Nejvyšší správní soud za nespornou. Výše uvedené vyplynulo již v řízení o v pořadí první kasační stížnosti. Tento návrh se poprvé objevil jako příloha žaloby ze dne 19. 6. 2014. Ostatně sama stěžovatelka argumentovala mj. tím, že jí absence této písemnosti ve spisu nemůže jít k tíži. Závěr o neexistenci tohoto návrhu ve spisu opakovaně potvrdil při jednání dne 17. 5. 2017 i krajský soud, který k navrhovanému dokazování konstatoval, že negativní skutečnost nelze dokazovat. Dále soud uvedl, že ani z podání ze dne 9. 3. 2014, týkajícího se řízení ve věci rozhodnutí (tj. podání stejného data), kterým byl stěžovatelce mimo jiné uložen trest zákazu řízení všech motorových vozidel, takový návrh dovodit nelze.

[32] I kdyby NSS stěžovatelce, resp. jejím zástupcům uvěřil, že takový návrh byl skutečně v nyní posuzované věci podán, považuje dokazování v tomto směru za zcela nadbytečné, neboť by nemohlo na věci nic změnit. Za dané skutkové situace by i faktické nevypořádání takového návrhu ze strany správních orgánů nemohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Zjištění krajského soudu, dle kterého zmocněnec K. nepotvrdil přijetí předvolání k nařízenému jednání na den 18. 9. 2013, a správní orgán proto nebyl povinen na jím uvedenou elektronickou adresu doručovat, o čemž byl navíc zmocněnec výslovně poučen, má oporu v provedeném dokazování i spisovém materiálu. K nesprávnému doručování rozhodnutí č. j. OSA/P-466/13-D/32 nedošlo. Veškeré námitky zpochybňující právní moc tohoto rozhodnutí jsou bezpředmětné.

[33] Teoretické závěry krajského soudu ohledně presumpce správnosti doložky právní moci stěžovatelka v první kasační stížnosti nenapadla, ačkoliv tak zjevně učinit mohla, a proto je nemůže nově uplatňovat ani v kasační stížnosti opakované. Nejvyšší správní soud pouze nad rámec rozhodovacích důvodů uvádí, že dle konstantní judikatury Ústavního soudu, jakož i Nejvyššího správního soudu, je doložka právní moci úředním osvědčením o právní skutečnosti - nabytí právní moci, jímž se nezakládají, nemění ani neruší žádná konkrétní práva či povinnosti účastníků, nýbrž se jím toliko osvědčuje objektivně nastalá

skutečnost, která může být vyvrácena důkazem opaku (blíže srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 2. 2018, č. j. 2 As 141/2015 - 37).

[34] Závěrem pro úplnost soud uvádí, že v souladu s rozvrhem práce Nejvyššího správního soudu, na dobu od 1. 1. 2017, byla kasační stížnost směřující proti novému rozhodnutí krajského soudu vydanému po předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci přidělena tomu soudci, který byl soudcem zpravodajem v předchozím řízení o kasační stížnosti. O věci proto rozhoduje senát v původním složení, a to i přesto že 2. změnou rozvrhu práce Nejvyššího správního soudu (na rok 2017), ze dne 2. 10. 2017, byl do devátého soudního oddělení přeřazen soudce JUDr. Tomáš Rychlý, o čemž byl stěžovatel poučen.

VI. Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[36] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[37] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovatelce, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu